

RG 10/14

O LABREGO

SOMANARIO D'INTRESES REXIONALES E LITERATURA

REDAUCION E ADIMINISTRACION, PALACIO 10 BAIXO.

Ano I.

Lugo 8 d. Xaneiro de 1891.

Número 1.

ADEVERTENCIA

Teráse por suscriutor a todo aquel que despóis de recibil-os tres primeiros números d'O LABREGO non os haxa devolto.

O NOSO PORGRAMA

¿Qué ven a facer O LABREGO?—dirán os nosos leutores—Pois duas palabriñas e cont'acabado.

O LABREGO, sin representar bandería puliteca algunha, ven a defender os intreses de Galicia, esquencidos—antes mais qu'agora—pol-os nosos gobernantes. Como non tén nada n-o papo falará crariño.

O LABREGO, continuando sempr'ò lau d'a nosa Iglesia Católica, non se meterá nin tén pra que meterse en custiós relixiosas: non dará sorte a homes que s'encubran co-anónimo nin que busquen a prensa como médeo de satisfacer pasiós ruís; pol-o camiño tranquilo e aosegado d'as ideas, traballará pol-o ben-estar d'esta rexión, dand'especealmente, sempre que poida, axud'e oidas ós nosos peisanos, que, rematando o sigro XIX, *sementan e recollen centeo que non proban*. A estes mais qu'a naide, están adicadol-os nosos traballos.

N-as poucas horas de vagar, acuparáse tan soilo de refrir certas esceas que no chan gallego soceden, e d'entreter, de vez en cando ós que lle dean ás cadelañas, xa co-algún *contiño de mil mñtiras*, xa tamén dándolles conta de todos aqueles sucesos que merezan ser conocidos.

E co-unha apert'a todol-os que falan es-

ta soave e dôce lingua y-un afeutuoso saud' ós nosos colegas, pon punto

Pol-O LABREGO,
A Redaución.

ALERTA CALLEGOS

Próximas as eleucióis de Deputados á Córtes, temos que dar un conselliño á médeo de *prólogo* d'as nosas tarefas, á todo-los que viven n-este anaco de terra, pra nos tan quirido.

Por aquilo de que quen tén o pote o lume, medeo camiño ten andado, sabredes preguntar a aqueles que vos piden o voto, qué demos de cousas van facer ó Congreso; qué ideas e criterios teñen acerca d'eso qu'anda rodando pol-os pródicos e que lle chaman *Custión arancelaria*; qué resultados dará a elevación d'os dereitos de importación de certas materias; si con motivo de esas cousas o noso ganado seguirá embarcándose pra Ingraterra; si pensan meterll'unha entrada a esas compañías d'os camiños de ferro pra que leven, como levan n'outras naciós, os produtos case de balde d'un lau a outro; ou si pensan que a España enteira ha de estar amarrada a media ducia de acaparadores castellanos e outros tantos frabricantes catalás que nos queren xiringar n'a persent' acasióis.

Todo esto e moito mais que nos queda n'o tinteiro, acúrresenos; e acúrresenos, asi Dios nos leve, co-a maior boa fé, sin que nos

guíe paseón algunha de sistemas económicos ou polítecicos.

O noso pensar está reducido o seguinte: non queremos morrer de fame, nin que a fanega de centeo chegue a cinco pesos nin que os nosos ganados, fonte inseca de donde sacan os peisanos os cartiños que entregan mansamente ó Estado, se vendan, como fai anos, a bocados de pan.

Mirade pois o porvenir que nos espera e despois non nos relaxemos com-a tolos d'os traballos e miserias que nos veñan encima, qu'a voz de alerta xa vol-a dá hoxe O LABREGO.

X.

LEMBRANZA

'O meu apreceable amigo Pepe Salvador

Lexano marmulab'o manso río
e desertol-os campos s'alcontraban
certa tarde que d'un castiro, à sombra
os dons d'a Natureza contemplaba.

De súpet'unha voz moi armuniosa
chegou, ferind'o espaseo, ós meus oubidos
entonando canceón tan lastimeira
qu'ò porcatarme d'ela inda sospiro:

Queixándose d'amores unha moza
qu'en prousema pradeira gadañaba
con tenrura cantab'as *falsedades*
d'ò perxuro galán qu'a abandonara.

Bagullas pol-as páledas meixelas
ò tempo que cantaba lle corrian;
¡miña xoyal.. Chorab'e n'era estrano,
¡calquera n-o seu caso choraría!...

¡Y-eu qu'atento escoitab'aqueles cantos
cheíños de dôzura e sentimento!...
¡Que voz anxelical tiñ'a rapaza!...
¡Non me quero lembrar por que padezo!

Así é qu'aló d'ò vrán n-as boas tardes
por s'oiá aquela voz tan feiticeira
¡iba sempre à mesma sombra d'ò castiro
a contemplar os dons d'a Natureza.

B. Varela.

O QUE ME DEA UN PAU, DOULL' UN PESO

Védelo, védelo.... Hébos un mozo entrao en ventedous anos, forte com'un castiro, de somreiro debullado, roxo, vistido de pano de cocheno e dono de gramalleira e muestra de prata.

Armado d'a sua moça, petando forte c'os zapatos novos d'amallós, e con correnta n-a faltriqueira, sal pra romaxe. Como ten cerca de buxo, rebrinca pol-a corredeira, e de vez en cando cospe por entremedias d'os dentes d'adiante. Todo e n'el rebustez, todo e n'el fogaxe; non s'alcontra n'a parróquia rapaz que guíe tan ben un carro dianteiro, quen repinique com'él un aturulo, quen entoleza, com'el sabe, unha rapaza.

Fillo úneco d'unha viuda (cuiamente terá esta cincoenta anos), e por aquilo de «fillo d'a vella criado a mau,» a sua nai desmeníñase por él; por non inquixalo da sete voltas e faille todo o que pide. A nai, que unha baraza de lá, díxolle ó salir: coida Xaniño d'as compañías, non te me xuntes ós de sempre e non che leve a tema o viño d'ò Xudío, que ten compostura.

—Bó, bó, conque cousas me sal, non teña medo, non hai quen me compremeta e pol-o demáis—dando co-a mau—aquí hai peito.

—Vaya, filliño, acórdate d'ò que che digo, e que a Madanela te guíe.

Tales foron as últimas palabras d'ò parrafeio entre nai e fillo.

E collendo o fio d'ò conto (quén sabe si é hestorea) o Xaniño, como lle chamaba a mangoleta d'a nai, iba pol-a corredeira cara à romaxe. Sin arroparar n'a limpeza d'ò ceu, d'ò que baixaban rayos de fogaxe, nin n'os esprendores d'a terra, cheíña de ben de Dios, acaneábase Xaniño xogando as voltas d'a rodeira. Xa se sintían os foguetes que de cand'en cando estoupaban, xa s'oián os laidos d'a campana, abalada pol-os pícaros d'ò Burgo que alasaban c-o traballo: todo esto facíall'a Xaniño dar unha volta á sangue,

relocando n'os praceres d'a festa que l'espraban.

Cheg'ó un cómaro y-arropara qu'ó arredor d'o rosquilleiro estaban os rapaces xogando as rosquillas; tintenea n-o peto os cartos e apret'ó paso; e antes de dar o as, colle cartas n-as qu'iban jarrenegado sex'ó deño! o mesmo naipe d'a sorte.

Levant'a moca e dill'ó rosquilleiro: enfia aquí esas roscas que parezm'a min n'han de ser mal lastre; ti Farruco, Anxel d'o Pineiro y-os que queiran vir, andade que vamos a ver que tal caldufada vend'ó Xudío.

Meu dito meu feito, entran n'ó al'lojo que tiña o Xudío. 'O carón d'o carro ond'estaban os pelexos, séntanse unhos, escrequénans'outros e deitans'os mais como Dios lles da a entender, perparados a roel-a bucela.

O labieiro d'o taberneiro, así que viu vir tanta mocedá, fixo conta d'a venta qu'ib'a t'er, e dirixíndos'a Xaniño, pergúntalle: e logo ¿que vai a ser? ¿Sacarei oito netos?

—Oito netos pra desorballar e despois o que cadre,—contestoull'ó toliño de Xan.

—Téñobolo bon, así eu medre, ferve de bon.

—Ferverá, fervera, pro non será co-a forza d'a uva, será e os meixunxes que lle botas, meigo d'home.

E así conto vai, conto ven, laparon os oito netos y-outra ronda que pagou un d'os d'a compañía.

A todo esto, o sol iba baixando (1) ó mesmo tempo qu'os corpos quencían. Un gaiteiro con unhos bofes qu'outros cobizarían fro-reab'unha muiñeira pra un corro de bailarís d'o mellor d'a romería. Alí estaban o herdeiro d'o Castro, Marica d'a Casagrande y-outros rapaces d'as casas mais cheas d'aquela terra; ¿Qué puntos sacaban, cómo folguexaban, que lixeireza n'as voltas *elas* e que feros estaban *eles*! ¿Qu'honestas y-entretizas parcían *elas*, e que garbosos e valentes *eles*! O gaiteiro bufa que bufa, y-os rapaces salta que te saltarás. Daba gloria cando daban as voltas ver aquela ringuileira de mo-

zas que vertían saúde, diante d'outra de rapaces que escachaban as pedras de fortes e ben formados.

Cando mais adivirtidos estaban, chega a compañía d'o mozo Xan con este de cabeceira.

—A ver—dí—hay que botar un viv'a Salgueiroso y-o que non-o diga, croquéase-ll'ó lombo.

Parou o baile e antes de que naide botas'un berro, x'estaba diante de Xan o herdeiro d'o Castro e dille: que queredes, vides ledos e quereis camorra ¿eh? pois camorra vades á ter.

—Pra min non hay home di Xan y-o que queira algo que salla;—e botándose pra fora d'a familia:—*o que me dea un pau doull'un peso.*

Os d'a compañía siguen y-ármase unha de paus como quen dá n'un millo.

O herdeiro, que xa lle fervía a sangre por darse con Xan, arremet'a este co-unha vara.

Deféndese Xan, pro o levantal-a moca, outro d'os d'o baile qu'estaba detrás, zúmball'un pau n'a cabeza qu'ó deixa deitado.

Todos créron qu'estaba morto; unhos fuxían por non caer n'as maus d'a xusticia, e outros, mais atravesados, pertenden erguer a Xan, que non dab'a pe nin a perna. Collen co-él e deitado n-unhos fungueiros, levárono como poideron a sua casa.

O ver entrar aquel cortexo, dí a nai de Xan: ¡Ay disgraciadiña de min, que me trán mort'ó meu fillo! ¡Ay de min, que xa m'ó dab'a y-alma, que ll'había de soceder algunha cousa!

O Xan volvía en sí pouco a pouco é como puido, preguntou: ¿Ai hô, sabedes quen me deu este pau n-a cabeza?

—Non che sei, dille un d'os bós amigos qu'ó levaran pr'a casa; pro, foiche bon pau, que por pouco te deixa n-o siteo.

—Pois mira, agora daba un peso ó que m'ó sacara d'encima qu'abofellas pésacheme de verdá, contestóu ó Xan, que dende aquel día foi home de ben.

X.

(1) . Xa sei qu'esto n'é verdá pro parécea.

VILLANCICOS

*O Dios pequerrequechiño
vimoslle hoxe a supricar
que nos libre d'a cochambre
qu' aburándonos está.*

Somos os probes labregos,
ben o debeis reparar
n' esta cariña esfamiada
que dí que non proba o pan,
porqu' as rentas y-os trabucos
non deixan un solo grau,
sinon comendo o gardado
pra n' o Outono sementar.

Moi logo se nos conoce
n' estas zoquiñas de pau,
n' estas roupas que mendamos
hastra xa non poder mais,
por ter que vender os cerros,
as estopas y-hastr'a lá
pr' os consumos que nos botan,
por comer berzas sin sal,
ós probes que por disgracia
nos levaron a votar
pol-os que dempois perderon
n' o sufraxio electoral,
cando n' esto d'a politeca
á nós tanto se nos dá
que mande un goberno ou outro
que reine Perico ou Xan,
con tal de qu' os Sacretarios
y-os qu' o reparto nos fan
y-os condanados d'a curia
nos queiran deixar en paz
e perdan algo a costume
que teñen de nos reubar.

*Por eso meu pequeniño
vimosch' hoxe a supricar
nos libres d' esa cochambre
qu' aburándonos está.*

* * *

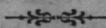
Nosoutros somos gallegos
d' esta terriña que vai
camiñando haci' o progreso,
con tal pasenino andar,
com' on enfermo que sale
d' unha grande enfermédá.
Agora que d' a cegueira,
d' esa grand' escuridá

que tanto tempo nos tivo
soparados d' os demais,
barronand' os nosos montes,
nos veu o tren á curar;
agora que todos saben
canto a nosa sangre val;
agora que nos conocen
e non saben respetar,
non manchando o noso nome,
como fai tempos atrás,
agora, que tod' o mundo
ven outra volt' a esprotar
as leñas, os saltos d' auga,
os viños, os minerás,
os manantiales que temos,
os grandes portos de mar
y-outras mil cousas qu' a miudo
tanta importáncea nos dan,
fai qu' eses homes qu' ás Cortes
nos van á representar,
en quen todos reconocen
que son notabilidás,
non agoten o talento,
solo en politiquear
que s' acorden qu' o gallego
morrendo á mioca está
qu' atendan menos de cote
á infruenza personal,
qu' ós intreses qu' os peisanos
lles quixeron confiar,
que pois conocen os males
qu' afrixen á seus hirmaus,
traten de pór lles romedeo
cando n' as suas maus está,
e por fin qu' esos talentos
qu' á politeca se dán
non perdan tanto a vergonza
e teñan mas dinidá;
por' anqu' esto é necesario
pra subir e pra medrar,
pensamos nosoutros mentras
qu' agoantamos o que far,
que subir d' esa maneira
n' é subir, qu' é gatuñar.

El vendo qu' ano tras ano
pormeten o que non dan,
*vimos á ti Dios meniño
humildes a supricar
nos libres d' esa cochambre
qu' aburándonos está.*

Xesús Rodríguez López.

XUNT' O PALLEIRO

—Hola, Marica.

—¡Querid' Antona!.. ¿E logo que contas?

—Nada, muller; que ch'estóu moi desgustada porque s'alcontra moi maliño o meu Lebóreo.

—¡Que me dis!.. ¿E dende cando?

—Verás, Marica: Onte fumos Lebóreo y-eu a dar un paseo pol-a carretera; metímonos n-unha tabern'a comer ameixolas, y o Lebóreo fartouse tanto d'elas, que ten hox'unha indigestión que lle com'os fídagos. Xa ves qu'eu sin él non podo vivir porque lle quero con tod'a y-alma; asin'é, que non séi o qu'hoxe me pasa.

—¡Cala, muller, non t'afrixas!; pois xa sabes que n-este mundo n-houbo rapaza tan disgraceada como eu. 'O fin, ti, inda tel-a esperanza de que sanará Lebóreo; pro, eu, xa ves: Necomedes marchou deixándom'a min *d'esta maneira*. A ti, anque Lebóreo morra (que non morrerá, Dios diante) sobraránche pretendentes; porque, sin qu' esto sexa farolada, eres bôa moza; pro, eu, que parez' unha frauta, xa perdín total-as ilusiós, e soilo volvendo Necomedes podrei ser filiz.

—¡Ai, Marica! Non m'estrana que te quíexes; pro, tamén che digo, que s'o meu Lebóreo morrese, terían que meternos ós dous n-a mesma foca; quérochelle moito porqu' él soilo pens' en min; e sinón xuzga por esta carta que me mandou hoxe:

«Querid' Antona: T'estoi moi malito, ainda parece que teño las ameixolas atrancadas en la gorxa. El médeco deum'un gomitivo para que valeiras'el estómago; pro, eu, no lo valeiré porque no puiden gomitar.»

«Soilo en tí pienso, porqu'eres mais feitiçeira qu'el craviél. Si estovieras al lau de mi cama, poida ser que ya me puxera bueno.»

«Querid' Antona: Non t'adiviertas con naide, porque x'a sabes que te quiero moito dend'el *pirmero bico* que nos dimos.»

«Adios, Antonciña: Arrencuérdate sempre de tu amante, que si Dios quér, pensa degar moi logo el leito:

Lebóreo.»

X'a ves, Marica, o moito que Leboriño me quér; y-eu tamén teño qu'adicarll'o meu carino, porqu' é moi bô rapás.

—Ben-o sei Antona; mais, non debes lembrarte de certas cousas, deixa qu' o tempo corra, e xa Diós dará romédeo. Eu, qu'estou pior que ti, ainda fago por non pensar n-a miña disgracea, porque sinón, x'estaría morta.

—Tes razón, Marica: N' este mund'hai que ter moita pacéncia: Dí a qu'hora nos veremos mañá pr'a falar con mais calma; pois agora teño que levar este feixiño de palla qu'están esprando por él.

—Pois d'estoncias mañá moi cediño agárdoches n-a horta. Mira que non faltes.

—Descoida, muller, que non faltarei.

—¡Adios, logo, Antona!

—¡Hastra mañá, Marica!..

B. V.

¡ADIOS!...

o poeta galiciano Albino Simán Pintos (1)

—«Adiós vila de Maside,
carballeiras sombrizadas,
pradeiriñas esmaltadas
y-alta torre d'ó rilós!
¡adiós, feituquiñas nenas,
adiós, miña nai querida,
adiós, luz d'a miña vida,
pra sempre, cicais, adiós!

»Piñeirales rumorosos
de penzos corpos erguidos
qu'escoitand-eses laidos
tantas tardes me pasei,
¡ay! adiós, adiós pra sempre;
camiñando vou pr'a guerra,
deixando vou esta terra
en donde tanto goceil

»¡Adiós, regueiriño manso,
que decote vas surrindo,
por entr'a lesta bulindo
mil xogos facendo vás!
¡adiós miñiño querido,
onde pasei tantos días
envolto en dolces legrías
cand'eu era inda rapás!

»Caminiños d'entr'o millo
onde mil veces sentado
d'a miña prendiñ'ó lado

(1) D'ó libro en prensa titulado «Brisas Gallegas,» d'ó señor Lois Vázquez.

pasei tardes sin sentir;
d'ir á pesca, canibela,
de cazar, carabiña,
adiós todos, voum'axiña
de vos pra sempre voum'ir!

»¡Adios, vaquiña marela,
gato qu'estás n'a borralla,
canciño qu'estás n'a palla
dormindo com'un lirón;
figueiriña tan querida,
pereiriña que das peras,
¡ay! adiós, voume de veras
con delor n'o corazón.

»Cand'estéa lonxe, lonxe
entre fume y-entre balas,
escóitai as miñas falas
qu'inda vos dirán ¡adiós!
y-estarei alí lembrando
tanto recordo sagrado
hastra caer magullado
baixo d'os feros cañóns!

»¡E tí, naiciña querida,
cando sépias que por sorte
me levou pra sempr'a morte,
corre, corre sin parar
e recoll'o meu corpiño
y-a Galicia con el ide
e n'o ädro de Maside
deixádeo alí descansar.»

Chéo de melanconía
así escramaba un soldado
n'unha peneda sentado
con fondo e triste delor;
pouco a pouco levantándose
y-o morral ó lombo pondo
escramou c'un layo fondo:
«¡Maside, pra sempr'adiós!»

CASOS E COUSAS

O domingo 4 d'ó actual foi conducid'ó cimiterio o cadávre d'ó señor D. Manuel Tato, beneficiado d'esta Santa Catedral, e tio d'os nosos apreceabres amigos D. Laureano e D. Leoncio, ós que, como á demais familia, acompañamos n-o delor que sofren por tan sensibre perda.

Notícea de España:

«La clausura de la estafeta de los Cueros Colegisladores produce á la Hacienda, por término medio, 10000 reales diarios.»

Calquera pode sacar sustancia d'os anteriores ringuilós.

N-a lotería de Navidá celebrada últimamente foron agraceados con parte d'ó premio mayor *dez* dependentes de consumos d'esta ciudá; pois quedaron cesantes.

Acompañamos ó señor Alcalde n-o delor qu'experimentou ó votal-os fora; á pesar de qu'él mesmo dixo que «non lle pareceran moitos.»

Y abofellas, que de sesenta dependentes qu'hay en consumos, deixar d'un golpe cesantes á *dez*, tampouco a min me parece esaxeración.

Pois fan falla ¡cinco días!

sinon voto mal a conta,
pra qu'a *feixiños* d'a *dez*
queden os restantes fora.

E xa que de lotería falamos, non debemos de queixarnos en Lugo por falta de tal xógô: lotería n'a sociedad «Círculo de las Artes,» lotería no café «Méndez Núñez,» lotería n'o «Café Español;» en fin distraución abonda; soilo fan falla as cadeliñas.

Y-O LABREGO e partedario

d'ó xógô d'a lotería
pois d'esta maneira *as fabas*
saida teñen bastante.

Morreu na Cruña o verdugo Xorxe Mayer.

A afucion a apertar gortexas non pasou inda, posto qu'un *sobriño* d'ó morto pertend'a praza.

Non deb'haber *xenro*.

Pois sinón en estes tempos
en qu'abond'a *yernocracia*

un *xenro* e non un *sobriño* debería outar á praza.

O señor Velarde pediu prezos d'as colúminas minxitorias pra poñer algunha n-esta ciudá.

Apraudimol'a idea d'o señor Alcalde, y-especealmente porqu'estamos n'ó inverno; qu'ó demais pol-o vráu aínda non son moi necesáreas as *colúminas*, posto qu'as calles tamén percisan *rego*.

A hora d'esquirbir estes ringuilós dinnos que veñen cara á Galicia os nosos Diputados D. Manoel Becerra e D. Teolindo Soto.

As visitas d'estes señores sempre veñen ben ós eleutores que lles deron o voto; pro, n-as autuales circunstancias teñen aquélas mayor importancia.

¿Por qué?—Porqu'ó país, que sofre e paga, ten unha medrana terrible porque cré —e con razón— que non vai a ter cousa que lle dea o necesario pra pagar as contribucións; y-é porque a chamada *masa neutra* que non come nin d'uns nin d'outros, pro qu'é o nérveo d'esta disgraceada Nación, afigúraselle que tanto *liberales* como *conservadores*, o que fán é traballar pr'os seus paniaguados, sin que se lles dea o negro d'unha uña, ós seus representados, estean ben ou mal.

E agora dí O LABREGO: ¿Quererán eses señores que nos veñen a ver, *pasar* pol-o papel que lles axudican os que d'a referida maneira pensan?...

Non, non: O LABREGO cré que veñen a *tomarl'lo pulso* á opinión, e que d'esta conformidá, han de facer valer n-o Congreso, en todo tempo, contra catalás e demos que se persenten, os dereitos de Galicia.

O LABREGO dalles os señores Becerra e Soto a mais cordial ben-venida; pro, débelle facer presente, que sempre foi verdá aquilo de "non se collen as troitas a bragas enxoitas."

Din que n'ó Congreso andiveron a paus os señores Martos e Canalexas.

Co-este motivo fálase d'un *duelo* entr'ambos prexonaxes.

¿Agora que veñan dicindo que n'hay fillos *valentes*!....

Sin que co-esto queiramos sinificar qu'é *fulero* o señor Martos (pai).

¿Arrenegado sea o demo!...

¿E non-os quere xiringar outra vez a neve, cando xa pensábase que viñ'ó bôn tempo!....

Señor Alcalde esparamos d'o seu celo diut'a tempo as necesáreas ordes pra que desapareza a neve d'as calles (n'ó caso de que siga nevando), antes que cuaxe, como últimamente socedeu.

¿Non sex'ó demo que s'aumente en Lugo o número de coxos!

Os industriales que non vayan anunciados n-este número (por esquencemento contr'a nosa voluntá), poden avisarnos e serán incruídos n'os sucesivos, facéndolles presente que non lles costa nada o anuncio.

LOSTREGAZOS

Sempre que vayas á misa,
mira, rapaza, pro crego;
porqu'ó mirarche pr'o *mozo*
sole ser de mal efeuto.

—¿Estráname Farruco
verte tan ledó!....

—¿Ay-hô! Si queres rirte....
¿lêe O LABREGO!

DIRECCION DE ANUNCIOS.

- Ultramarinos.** — De Manuel Chao, Castillo, 1.
Eduardo Pereira., Traviesa, 14.
Pedro Blanco, Dr. Castro, 13.
Miguel Vila, Castillo, 12.
Tomás Díaz, Ruanueva, 23.
Pedro Souto, Progreso, 22.
Pedro Rodriguez, Stº Domingo 11
Luis Reboredo, S. Marcos, 18.
Manuel Pérez, Dr. Castro, 3.
Tomàs G. Sobrino, Reina, 7.
Jesús Sanchez, Cruz, 11.
Domingo Fernández, Plaza del Campo, 11.
Francisca Sixto, Plaza del Campo, 11.
José Vizoso, San Pedro, 56.
Juan Nuñez, Traviesa, 5,
Manuel Ducás, Traviesa, 11.
Antonio Barreiro, Traviesa, 1.
Ramón Novo, Plazuela de la Nova, 3.
Manuel Folgueiras S. Roque, 8.
Manuel Fernández Díaz, Reina, 8.
Manuel Benito Lopez, Armañá 11.
- Comerciantes en tejidos.** — Laureano Tato, Plaza Mayor, 11.
Viuda de Paz, Plaza Mayor, 11.
Plácido Ramos, Plaza Mayor 10.
Manuel Quintana, Plaza Mayor 21
Los Chicos, Plaza Mayor, 44.
Juan Vellón San Pedro, 11.
José Carro Crespo, Reina, 12.
Santiago Carro, San Pedro, 41.
Lorenzo Pérez, Reina, 6.
Manuel Carro, Reina, 9.
Benigno de la Mota, Reina, 5.
Manuel T. Becerra, S. Pedro, 2.
Bonifacia Carro, Cruz, 22
José Sanchez, San Pedro, 24
Rafael Conzález, Reina, 22.
Benita Menéndez, Traviesa, 22.
Juan Novo, Traviesa, 22.
- Chocolaterías.** — De Francisco Fernández, Reina, 10.
Domingo L. Varela, Soledad, 13
Maria Juana Real, Plaza.
- Sombrererías.** — De Pedro F. Pimentel, Plaza, 44.
Andrés Rodríguez, Plaza, 44.
J. coba Castro, Plaza, 2,
El París Moda, Traviesa, 33.
- Guarnicionerías.** — De Pablo Barreira, S. Pedro, 52.
Antonio Montaña, San Pedro, 22
Faustino Liz, S. Pedro, 93.
- Cererías.** — De Froilana Tato, Cruz, 8.
Tomás Carballeiras, S. Pedro, 33
Jacobo L. Castiñeiras, Armañá, 11
- Confiterías.** — De Madarro y López, Dr. Castro, 2
Cipriano Barros, Dr. Castro, 14.
- Dentista.** — Manuel Rodríguez Lapela, S. Pedro 19.
- Bazares.** — De José Varela y Hortas, Plazuela de Nova, 1
Inocencio R. Luaces, Palacio 140
Liberio Revilla, Armañá, 7.
Manuel Balboa, Plaza, 30.
Antonio Méndez, Plaza, 8.
Francisco Nondede, Santo Domingo, 22.
- Depósitos de máquinas de coser.** — Seidel Naumann, Reina, núm. 13.
Singer, Reina, 9
- Platerías y Joyerías.** — De Mateo Manso, Reina, 16.
Ramón Fajardo, S. Pedro, 17
Montes y Bedós, S. Pedro 40
Manuel F. Martínez, Plaza.
Constantino Carreira, S. Roque, 2
Domingo Granda, Castillo, 12
- Peluquerías.** — Vicente Armas Reina, 10.
Manuel Otero, Dr. Castro, 4
Francisco García, Plaza, 12
Francisco Verín, Plaza, 28
José López, Traviesa, 33.
Andrés Varela, Traviesa, 9
Ramón Vázquez, Sto. Domingo 22
Juan Rodríguez, Traviesa, 22
Angel Doel, San Pedro, 58
- Funerarias.** — De Andrés Castrovilar, Cruz, 12
José Sanchez, S. Pedro, 24
Valentina Regal, San Pedro, 58.
- Farmacías.** — Manuel Iglesias, Traviesa, 6.
Tomás Pérez Varela, Dr. Castro, 6
Enrique Rodríguez Dr. Castro 22
Victorino Castro Laviña, S. Pedro, 21
Castro Freire, San Pedro, 30
- Zapaterías.** — De Angel Seijas, Cruz, 22
Pedro Fraga, Castillo, 6
José Fidalgo, Plaza, 22
Pedro Carballés, Campo, 14
José F. Riopedre, S. Pedro, 6
Viuda de Rodriguez, S. Pedro, 16
Jesús Escolante, Reina, 20
Viuda de Iglesias, S. Pedro, 32
Gregorio Regueiro, S. Pedro, 33
Nicomedes López, Castillo, 47
Ramiro Valin, San Roque, 2
Juan García, San Pedro, 25.
Juan García, Castillo, 13
Juan Paderne, Falcón, 1
Felipe Andrade, Progreso, 22
- Sastrerías.** — De Manuel Suárez, Reina, 3.
José Montesino, Reina, 1
Gumersindo Peña, Sto. Domingo núm. 14
- Francisco Meilán, San Marcos, 8
Antonio Campello, Plaza, 8
Angel Fernández, San Pedro, 55
Lorenzo Abelairas, Dr. Castro, 8
José Fernández, S. Pedro, 25.
Andrés Barreiro, Plaza, 29
- Carpintería y Ebanistería.**
— De Luis Rego, Buen Jesús, 4
José Ocampo, Plaza, 16
Francisco García, Puerta Estación
Manuel Castro, Ronda de Castilla, núm. 12
Perfecto López, Armañá, 2
Manuel Montaña, San Marcos, 1
- Herrerros.** — Mateo Corral, Carretera de la Estación.
Pedro Andrés, Armañá, 2
Leandro Goy, Tinería, 22
Juan Nuñez, Obispo Izqdo. 5
Domingo Pérez, Bilbao, 15.
- Librerías.** — De Manuel Andrade, Plaza, 12
Viuda de Alonso, Campo, 3
Marcelina Soto, San Pedro
- Fondas.** — De Mendez Nuñez, Plaza.
Ramon Vaamonde, Reina 8
Pelayo Montero, San Marcos, 6

O LABREGO

SOMANARIO GALLEGO

—DIRECCION E ADMINISTRACION—
10, PALACIO, 10. —LUGO

Sai a luz os dias 1, 8, 16 e 24 de cada mes en oito páxinas en fólío, contendo artigos hestóricos, literarios e de costumes, poesías, e unha farta de contos, todo esquirto con moita sal e pimento.

‘O qu-o queira lér en Lugo, solo lle custa catro cadelos grandes o mes; e pr-os de fora, tres pesetas cada medio ano, que se pagarán adiantadas.

Portugal, 9 pesetas seis meses.

Ultramar, 18 o ano.

Extranxeiro, 18, id.

Número solto, 15 céts.

Idem atrasao, 25 id.

A correspondencia o Adiministrador.

‘O que pague o importe d’un ano adiantado, regalársell’ o tomo de poesías “Contos de todol-os coores,, d’o festivo esquirtor Anxel Vázquez Taboada.